

— Стара самохвалка! Я поглежъ какво е измислила! Почакай ти: ще ти покажемъ ние кой отъ насъ е по-силенъ и кой трѣбва да се уважава!

— Покажете, покажете — спокойно отвърнала Лѣносттата, като погладила дебелия си коремъ. — Но защо ще му мислимъ толкова дълго? — Да влѣземъ въ първата къща, която ни се попадне на пътя; идете при ступана на тоя плѣвникъ, опитайте вие най-напрѣдъ силитѣ си надъ него, а послѣ ще отида азъ. Нека си опрѣдѣлимъ по единъ мѣсець срокъ за всѣка една и, която отъ насъ прѣвие селянина отри, тя ще бжде първата и най-силна помежду ни!

По-младитѣ сестри се спогледали лукаво.

— Добрѣ, — ще ти покажемъ ние тебе, почакай малко!

А Лѣносттата се усмихнала подъ носъ

— Тамъ ще видимъ, милички! А сега — хайде, напрѣдъ; прѣзъ това врѣме азъ ще дрѣмна малко... Добъръ успѣхъ!...

Лѣносттата се обърнала на другата си страна. А додѣто сестритѣ се прѣпирали, коя отъ двѣтѣ да отиде най-напрѣдъ у селянина, тя вече хъркала тъй, че се задрусали дѣскитѣ и керемидитѣ на сѣнника и дебелитѣ паяци се залюшкали въ своитѣ паяджини като отъ вѣтъръ.

Най-сетнѣ двѣтѣ сестри разрѣшили спора съ жребий. Жребиятъ се падналъ на Нуждата.

Цѣла запѣхтяна отъ ядъ и закана, Нуждата метнала на грѣбъ празната си торба и закрачила къмъ избата на Петра, както се наричалъ селянина, у когото рѣшили да гостуватъ тритѣ страшни гости.

Щомъ прѣскочила прага и метнала зеленитѣ си